

Cuprins

Bule de dragoste	9
Plăcerea mea	33
Răsfățata femeie de culoare	57
Iubitule, ce rău ești!	67
Noi	85
Poteca tropicală	101
Suntem	115
Ultima noapte petrecută cu tine	141

Bule de dragoste

Du a murit, a zis, și a făcut o pauză. S-a căsătorit și, dacă stăm să ne gândim, e și mai rău.

Celia a izbucnit în râs, sânii goi i s-au mișcat și a făcut un ultim gest matern; a pus mâna între picioarele mele, m-a căutat cu degetele și mi-a dăruit o mângâiere circulară, lipsită deja de orice dorință, o mângâiere recunoscătoare și moale, ca atunci când te linge un animal. Apoi, s-a învârtit peste corpul meu, așa cum făcea de obicei, și a adormit. De mulți ani nu mai dormeam dezbrăcați, iar contactul cu sexul ei, deschis și senin, m-a intimidat, lipindu-se cu un sunet dulce pe coapsa mea stângă. Cu câteva minute înainte, făcusem dragoste, așa cum se face după douăzeci și cinci de ani de căsătorie, ca și cum am face bagajele. Celia băuse puțin, era prima noastră noapte pe vas, am dansat un bolero și a șoptit o frază, care m-a durut mai mult decât oricare alta:

– În sfârșit, singuri!

Atunci m-am gândit la Elena, m-am gândit la visul pe care îl avusesem în noaptea nunții ei și am închis ochii. Am strâns-o pe Celia în brațe și ea și-a frecat abdomenul de al meu, încurajată că se afla în penumbră și totodată și de

atitudinea celorlalte cupluri, mai mult sau mai puțin, de aceeași vârstă cu noi, care, la rândul lor, se simțeau încurajate privindu-ne. Apoi, mi-a lins urechea și a repetat fraza. În sfârșit, eram singuri, era adevărat, după aproape douăzeci și trei de ani, în care Elena fusese centrul vieților noastre > iernile și în vacanțe, primăverile și la aniversări. Elena crescând, devenind frumoasă, mai înaltă decât Celia, mult mai slabă, infinit mai cochetă. Fiica noastră, Elena.

Alteori, am preferat să călătorim cu vaporul. Fiica noastră ne-a însoțit când am navigat pe Golful Mexicului – o călătorie scurtă: Tampa, New Orleans, dulcele Campeche – și fata aproape că a împlinit cincisprezece ani în timpul acelei călătorii, în care am urcat de-a lungul Coastei Californiei, o călătorie splendidă care ne-a adus brusc în mările Alaskăi. Dar de data asta era vorba de o croazieră mult mai ambițioasă, periplul caraibean, la care visasem jumătate de viață, să ajungem pe diferite insule, unde nu mai ajunsese nimeni vreodată, pentru că, până la urmă, care dintre toți prietenii noștri, chiar și cei mai pasionați de călătorii, s-a scaldat vreodată în golfulețele agitate ale insulei Marie-Galante? Fără să mai menționăm scurta escală în Antigua și finalul fericit al călătoriei, momentul culminant al călătoriei, care avea să aibă loc atunci când vom fi acostat în Martinica.

Am încercat să-mi îndepărtez coapsa de mângâierea lipicioasă a piciorului Celiei. Ea s-a mișcat în somn și m-am temut de ce era mai rău. Dar nu s-a trezit. Am acoperit-o cu cearșafurile și am căutat pe băjbâite pachetul de țigări. Bermudez, care știe multe despre astfel de lucruri, nu

degeaba s-a căsătorit deja de trei ori, m-a avertizat, înainte de plecare: femeile, atunci când se află pe vapoare, parcă se dezlănțuie. Este ceva care nu are legătură cu vârsta sau cu anii de conviețuire, nu are legătură cu kilogramele în plus sau cu nepoții. Are legătură, poate, cu claustrofobia înnebunitoare care li se urcă la cap imediat ce vaporul începe să ridice ancora. Bermudez a fost cel care mi-a adus hărțile și mi-a sugerat datele, deoarece nu era bine să ne expunem în perioada uraganelor.

– Din iunie până în noiembrie, a spus el, zona Caraibelor este un demon.

Omul are calitatea de a se entuzisma de aventurile altora, are delicatețea de a le susține și, mai presus de toate, avantajul de a le trăi. Poate de aceea este un prieten atât de bun. Într-o zi, când Celia a venit să mă vadă la birou, i-a vorbit ironic despre efectul de vertij pe care îl provoacă marea cuplurilor.

– Marea întinsă, desigur, fără a vedea pământul.

Celia a zâmbit, era prea ocupată cu pregătirile pentru nunta fiicei noastre.

– Celita, i-a spus el, bucurându-se de mania diminutivelor, imediat ce vei simți mirosul fructelor de mare, te vei transforma într-o leoaică.

Era o altă teorie a lui Bermudez, mările calde, în frunte cu Marea Antilă, miroseau a fructe de mare stătute.

– Și fructele de mare stătute, știi deja, au miros de femeie.

Elena s-a căsătorit în martie. Mirele a ales data propriei aniversări pentru a o lua de soție. Și ea a cedat fericită, și

a cedat și mama ei, am cedat și eu, sfâșiat de gândul că o văd distrugându-și viața, unindu-și pentru totdeauna destinul cu acel ticălos, care a masacrat-o timp de mai bine de doi ani, impunându-se nestingherit pe scaunul din spate al mașinii sale. Obișnuiam să-i spionez dimineața devreme, ascuns în spatele jaluzelelor, când el o aducea înapoi acasă.

Întâi cobora Elena, se uita în toate părțile și, sărind, se strecura din nou prin ușa din spate; apoi, el făcea același lucru, cu mai puțină grijă, descheindu-și pantalonii, înainte de a se arunca în abator. O jumătate de oră mai târziu, apăreau cei doi, fiecare pe partea lui, ea arătând palidă, aranjându-și fusta, iar el, mai senin, băgându-și cămașa în pantaloni, ajustând-și cureaua și căscând. Dimineața următoare, îi spuneam Celiei, care îi lua imediat partea fiicei sale, în mașină vorbeau mai liniștiți, spunea ea și, în plus, oricum urma să se căsătorească în curând. Rezultatul a fost că, în aceeași noapte a nunții lor, am visat că mă aflu în mașina lui Alberto, așa îl cheamă pe ginerele meu, masacrând o fată care nu era fiica mea, ci era cea mai bună prietenă a ei. I-am povestit lui Bermudez, ca și cum aș fi povestit o glumă, introducând un râs sarcastic, deși înăuntrul meu teama mă rodea, aveam acea grea certitudine că păstram tăcerea, în legătură cu lucrul cel mai elementar.

– E bună? a întrebat Bermudez.

L-am privit nedumerit și el a crezut că nu l-am înțeles; și-a frecat mâinile, înainte de a insista:

– Întreb dacă prietena fiicei tale este drăguță.

În vis, da; în viața reală, adevărul este că nici măcar nu observasem. Niciodată nu mi-au plăcut fetele tinere, nici

măcar când aveam vârsta la care să-mi placă. Celia, de exemplu, era cu trei ani mai mare decât mine și era una dintre cele mai tinere femei pe care le-am avut în viața mea. La optsprezece ani, m-am combinat cu acea doamnă, care s-a născut în același an cu mama mea. Iar la douăzeci și cinci de ani, cu câteva luni înainte să mă căsătoresc, a fost aproape să stric totul, din cauza unei femei de culoare, cântăreață de muzică mexicană, cu care am sărbătorit, în afară de petrecerea mea de burlac, aniversarea ei de cincizeci și doi de ani.

Alături de Celia, am devenit statornic și în toți acești ani nu îmi aminteam să-i fi fost infidel decât de două sau de trei ori, când ea pleca să-și viziteze tatăl bolnav, aceasta fiind cea mai comună cauză pentru care soțiile lipsesc de acasă. Acele infidelități mă lăsau complet nesatisfăcut, în ziua următoare, aveam un fel de mahmureală a sufletului, mă trezeam prost, dispus și nu puteam să-mi amintesc chipul partenerei mele ocazionale, fără să nu icnesc. După câteva săptămâni, Celia se întorcea, ținând-o de mână pe Elena, căutând în fiecare colț al casei, ca și cum ar fi sperat să găsească vreo urmă, iar prezența fetiței mă făcea să mă îmbolnăvesc de remușcări, o îmbrățișam cu ceva asemănător disperării, o îmbrățișam pe mama ei, care, între timp, mă privea fix, fix și glacial, o privire de nesuportat. Nu am știut niciodată dacă Celia bănuia acele escapade mizerabile ale mele; ea, la rândul ei, se întorcea strălucitoare, boala tatălui ei având un efect de întinerire nu doar asupra feței, ci și asupra obiceiturilor. O lăsam pe fată să se joace în sufragerie și ea mă târa în pat, excitată ca o pisică vaga-

boandă, mă întindea pe burtă, cu fața în jos, mai întâi, și stătea pe gâtul meu.

– Acum, întoarce-te!

O ascultam, desigur, rămâneam total expus universului roșiatic-negricios al cărnii ei, apoi începea acea mângâiere de meduză, care pleca de la buze până la frunte, așezându-se pentru o clipă pe nas, doar pentru o clipă, pentru ca mai apoi să se întoarcă de la frunte la limbă, neobosită, împingându-se în ambele mâini, care zvâcneau la marginea tăbliei, absorbită în calmul chipului meu, timp de un sfert de oră, poate mai mult, până când o imobilizam de talie, abia îmi ridicam fața udă și o imploram să coboare, rugăminte pe care încerca să o ignore până când eu, cu mai multă fermitate, o împingeam, o forțam să se retragă, o așezam în mine, acolo unde era adevăratul ei loc și începeam, în primul rând, să-i deschei bluza (nu avea niciodată timp să și-o scoată singură), apoi, o trăgeam spre mine, îi lipeam sânii de gura mea și îi scoteam sfârcurile, care, după atâtea zile, mereu mi se păreau puțin mai întunecate. Odată, m-am întrebat ce fel de miraj a găsit lângă tatăl ei, de o făcea să se întoarcă așa. Mai ales în ziua aceea când i-am descoperit un semn pe piept, foarte aproape de axilă, urma clasică a unei mușcături, oarecum, ștearsă deja, pentru că avea, evident, destul de multe zile. S-a uitat la semn, fără să tresară, a spus că probabil era de la sutienul care devenise prea strâmt. Am evitat să mă mai gândesc la această chestiune, însă știam cu siguranță că unul dintre verii tatălui ei a stat și el câteva nopți, făcând cu schimbul cu Celia pentru a-l îngriji cât a fost în spital. Apoi,

când bătrânul a fost externat, vărul s-a întors cu ei acasă și au continuat să facă cu rîndul noaptea, de atâtea ori, în camera aceea, în care plutea moartea, sufocându-se împreună, ignorând mirosurile, mirosuri care unesc mai mult decât o fac nenorocirile. Mi i-am imaginat pe ei doi, veghind la picioarele patului, împiedicându-se deliberat pe hol; mi-a apărut clar imaginea Celiei, oferindu-i o pastilă muribundului, în timp ce acel bărbat se apropia de ea din spate, „Marianito, vărul tatălui”, stînd blînd în spatele ei și ciupind-o, o atingere insesizabilă, un simplu accident al destinului, când s-a aplecat să ia o revistă, care îi scăpase bietului bătrîn. Celia s-a pus în gardă, dar a respins imediat ideea, iar verișorul, profitînd de oboseala ei și, într-o oarecare măsură, de inocența ei, revenea încetul cu încetul la aceleași modalități și își freca vintrele de fesele masive ale soției mele. Celia, simțind ce se întîmplă și rușinându-se, pînă la urmă, era vorba despre vărul tatălui ei, un văr din ce în ce mai îndrăzneț, care nu aștepta decât să se aplece (obișnuia să se aplece pentru a șterge buzele bătrînului) pentru a o ataca fără milă sau disimulare, impunându-și armele chiar și prin pînză, gîfîind ușor când le ura tatălui și fiicei noapte bună, căci el urma să meargă la somn. Povestea, desigur, nu se oprea aici. De fapt, Marianito rămînea să o pîndească pe Celia, așteptînd ca ea să-i spună noapte bună tatălui ei, înainte de a merge la culcare, numai că nu în patul ei, „ci în al meu, Celia”, șoptindu-i la ureche că îl înnebunise.

– Dumneavoastră sunteți de vină, smulgându-i bluza (Celia a pierdut, la fiecare călătorie, câteva bluze bune),